

BIOGRAMY NIEKTÓRYCH POLSKICH INŻYNIERÓW KOLEJOWYCH DZIAŁAJĄCYCH W II RZECZPOSPOLITEJ

W 1938 r. Wydawnictwo Głównej Księgarni Wojskowej w Warszawie opublikowało unikalne dzieło pod ogólną redakcją *Stanisława Łozy*: „Czy wiesz kto to jest?”. Na 858 stronach podano przeszło 4800 biogramów (niektóre z fotografiami) głównie przedstawicieli polskiej inteligencji z okresu międzywojennego. Są to życiorysy ludzi kultury (filozofów, artystów malarzy i rzeźbiarzy, muzyków, literatów, ludzi teatru, opery i kina), lekarzy, prawników, ekonomistów, wojskowych, duchownych kilku religii, fizyków, matematyków, astronomów, biologów, architektów, geologów, inżynierów, ludzi morza, pedagogów, polityków, dyplomatów, dziennikarzy, działaczy niepodległościowych i społecznych, a także przemyslowców, kupców i wyróżniających się rzemieślników. We wstępie do publikacji autorzy stwierdzili, że jest wzorowana na popularnych za granicą wydawnictwach w rodzaju anglojęzycznego *Who's Who* i że jej jedynym celem jest „krótka, lecz możliwie wyczerpująca informacja biograficzna, bez wdawania się w ocenę dzieł czy zasług”.

Autorzy podali, że przy opracowaniu wydawnictwa natrafili na znaczne trudności. Wiele osób, do których zwrócili się o życiorysy, odmówiło ich udostępnienia uważając, że będzie to zbyt dużą autoreklamą. Wiele osób podało o sobie tylko skąpe wiadomości, niektóre — nie nadesłały swoich fotografii lub nie zgodziły się na zamieszczenie tych, które wydawnictwo zdobyło we własnym zakresie. Ze swej strony dodam, że chyba autorzy unikali informacji „niepoprawnych” politycznie. Może na to wskazywać biogram prof. *Kazimierza Bartla*, w którym podano, że w październiku 1929 r. złożył mandat posła na Sejm, ale nie poinformowano, że było to w proteście przeciw brutalnej rozprawie z opozycją.

Publikacja „Czy wiesz kto to jest?” robi duże wrażenie. Przedstawiając bowiem nietuzinkowe życiorysy przedstawicieli inteligencji polskiej z końca okresu zaborów i kilkunastu lat niepodległości Polski, *de facto* charakteryzuje losy Polaków, poziom wykształcenia elit, ich patriotyzm oraz zaangażowanie w działalność niepodległościową, zawodową i społeczną. Często są to sprawy współcześnie nieznanne.

Z publikacji „Czy wiesz kto to jest?” przedstawiam wybrane biogramy inżynierów, którzy mieli związki z koleją. Są szczególnie interesujące, gdyż od XIX wieku, do I wojny światowej kolej należała do głównych nośników postępu technicznego oraz warunkowała rozwój gospodarczy, polityczny i militarny krajów. Dlatego przyciągała ludzi o nastawieniu twórczym, którzy spełnienie się życiowe i zawodowe wiązali z wielką przygodą intelektualną, poznaniem świata i podejmowaniem dzieł wymagających pokonywania trudności.

W stosunku do oryginalnej publikacji pominąłem imiona rodziców i nazwiska panińskie matek, daty zawarcia związku małżeńskiego, imiona i nazwiska panińskie żon, otrzymane odznaczenia oraz adresy zamieszkania i numery telefonów. Natomiast dodałem (napisane kursywą w nawiasach kwadratowych) informacje o roku, miejscu i ewen-

tualnie okolicznościach śmierci niektórych osób, znalezione w Encyklopedii Powszechnej *Larousse*, wydanej przez „Muze” w Warszawie oraz Wielkiej Encyklopedii Świata OXFORD 2005, MEZOSFERA — OGNISKO.

Starałem się zachować oryginalne słownictwo (np. „*niewiele*” ranny, „*kolejowiec*”). W oryginalnych biogramach jest bardzo dużo skrótów (w publikacji nie podano ich wyjaśnień). Być może, że nie wszystkie udało mi się poprawnie rozwinąć.

Należy uwzględnić to, że publikacja „Czy wiesz kto to jest?” nie obejmuje wszystkich nieprzeciętnych życiorysów (świadczy o tym, na przykład, brak biogramu prof. *Zbigniewa Wasiutyńskiego*). Zresztą wynika to także z informacji podanej przez autorów publikacji, że wiele osób odmówiło im przekazania swoich życiorysów, ponieważ uważali, że ich udostępnienie będzie rodzajem autoreklamy.

ABRAMOWICZ ABRAHAM. Inżynier budownictwa. Ur. 20.4.1879 w Krakowie. Ukończył szkołę realną w Krakowie i Wydział Inżynierii Budowlanej Politechniki w Wiedniu. Pracował na kolei jako inżynier i referent spraw wojskowych. Prowadził własne przedsiębiorstwo. Przystąpił do sądownictwa do spraw budownictwa, kolejnictwa i wywłaszczeń. Pracował w Krakowskim Towarzystwie Technicznym. Autor projektów kolei linowej i mostów kolejowych, racjonalizacji tras i bocznic kolejowych. Opracował projekt urbanistyczny terenu wyścigów na Błoni.

BARTEL KAZIMIERZ. Doktor nauk technicznych. Ur. 3.3.1882 we Lwowie. Ukończył szkołę początkową w Stryju i Państwową Szkołę Przemysłową we Lwowie z dyplomem mistrza ślusarskiego. We Lwowie zdał maturę w szkole realnej, studiował na politechnice, następnie na uniwersytecie. Studia specjalistyczne na uniwersytecie w Monachium. Asystent, docent, następnie profesor geometrii wykreślnej Politechniki Lwowskiej. Od sierpnia 1914 r. do kwietnia 1918 r. służył w wojsku austriackim. Uczestnik obrony Lwowa, gdzie zorganizował 1. pułk saperów kolejowych. W 1919 r. szef kolejnictwa polowego. Podpułkownik pospolitego ruszenia. Od 13.12.1919 do 13.12.1920 minister kolei żelaznych. Od 1922 poseł na Sejm, w październiku 1929 złożył mandat. Po przewrocie majowym, między 15.5.1926 i 17.3.1930, był pięciokrotnie prezesem Rady Ministrów. Ogłosił: „Geometria rzutów cechowanych i pewne jej zastosowania” (1914, wyd. II 1922); „Geometria wykreślna” (1919, wyd. II 1922); „Perspektywa malarska”, t. I (1928); „Perspektywa intarsji w okresie wczesnego renesansu” (1931); „Kotierte Projektionen” (1933); „Malerische Perspective” t. I (1934); szereg prac w *Czasopiśmie Technicznym* (Lwów), *Wektorze* (Warszawa), *Pracach Matematyczno-Fizycznych* (Warszawa) i innych. Doktor honoris causa Politechniki Lwowskiej. Członek zwyczajny Akademii Nauk Technicznych i Towarzystwa Naukowego, Warszawa oraz Lwowskiego Towarzystwa Naukowego.

[Rozstrzelany przez Niemców 26 lipca 1941 r.].

BOBKOWSKI ALEKSANDER. Inżynier. Ur. 5.1.1885 w Krakowie. W 1908 ukończył politechnikę w Wiedniu. W latach 1908—1918 pracował w kolejnictwie austriackim. Od 1918 w wojsku polskim, pułkownik dyplomowany. W latach 1929—1930 wicedyrektor, 1930—1933 dyrektor PKP w Krakowie. Od 1933 podsekretarz stanu w Ministerstwie Komunikacji. Propagator narciarstwa. Ogłosił podręcznik narciarstwa. Członek klubów narciarskich Polski i Wielkiej Brytanii.

BRYŁA STEFAN WŁADYSŁAW. Inżynier, doktor nauk technicznych. Ur. 17.8.1886 w Krakowie. Ukończył Wydział Inżynierii Politechniki Lwowskiej (1908, z odznaczeniem), doktorat (1909), habilitacja ze statyki budowli (1910) w Politechnice Lwowskiej. W latach 1910—1912 studiował w Niemczech, Francji, Anglii i Ameryce Północnej

oraz praktykował w warsztatach konstrukcyjnych i na budowach wielkich domów amerykańskich. Przez Hawaje, Japonię, Chiny i Syberię powrócił do Lwowa. W 1914 r. na Kaukazie, w latach 1915—1919 w Kijowie. Prezes Związku Inżynierów i Techników Polskich na Rusi, wiceprezes Zjazdu Techników Polskich w Moskwie (1917); wiceprezes Związku Małopolskiego, wiceprezes sekcji przemysłu. Macierz Szkolna i Komitet Ratunkowy. Profesor Polskiego Kolegium Uniwersyteckiego w Kijowie. Od wiosny 1918 r. w kraju. W listopadzie 1918 zastępca komendanta i następnie komendant mobilizacyjny obrony Lwowa. W 1920 r. ochotnik w wojsku polskim. W latach 1919—1921 naczelnik Wydziału Mostów Ministerstwa Robót Publicznych. Od 1921 r. profesor mostów Politechniki Lwowskiej. Od 1934 r. profesor fundamentowania oraz konstrukcji stalowych i żelazobetonowych Politechniki Warszawskiej. W 1923 podróżuje do Ameryki Północnej. Od lutego 1926 r. poseł na Sejm, wybrany ponownie w 1928 i 1930 r. Członek Kl. Chrześcijańskiej Demokracji, od 1934 r. w Zjednoczeniu Chrześcijańsko-Społecznym. W 1926 członek delegacji poselskiej dla zbadania możliwości emigracji polskiej do francuskich posiadłości afrykańskich. Członek czynny Akademii Nauk Technicznych, Towarzystwa Naukowego Warszawskiego i Lwowskiego oraz innych towarzystw naukowych, krajowych i zagranicznych. Wiceprezes Międzynarodowego Związku Inżynierów Mostowych i prezes sekcji polskiej tego związku, wiceprezes Polskiego Związku Inżynierów Budowlanych, wiceprezes Rady Stalowej, Prezes Rady Głównej Chrześcijańskiego Zjednoczenia Zawodowego w Polsce, prezes Zarządu Głównego Stowarzyszenia Robotników Chrześcijańskich. Jeden ze światowych pionierów spawanych konstrukcji budowlanych i twórca tego działu techniki w Polsce. W 1928 r. zaprojektował pierwszy w Europie most stalowy spawany (przez rzekę Studnię pod Łowiczem), stalową konstrukcję spawaną 14-piętrowego gmachu Izby Skarbowej w Katowicach i 16-piętrowego gmachu Towarzystwa „Prudential” w Warszawie (obecnie Hotel Warszawa) oraz inne gmachy. Redaktor naczelny „Podręcznika Inżynierskiego”. Ogłosił przeszło 200 prac naukowo-technicznych oraz na tematy ekonomiczne i społeczne, z których liczne przetłumaczono na wiele języków obcych.

[*W czasie okupacji kierował komórką saperską „Ciagnik” i Biurem Wojskowym Przemysłu. Aresztowany w Warszawie i rozstrzelany przez Niemców w 1943 r.*].

BUDKIEWICZ JÓZEF. Inżynier. Ur. 18.3.1861 w Koconi (pow. radomski). Ukończył Warszawską Szkołę Realną i Politechnikę w Rydze. Współzałożyciel korporacji studenckiej *Arkonia*, a po wystąpieniu z niej — członek założyciel i pierwszy prezes polskiej korporacji *Walencja* (w 1934 r. obchodziła 50-lecie). Po ukończeniu studiów odbył służbę w wojsku rosyjskim. W 1886 r. rozpoczął pracę w biurze naczelnika służby drogowej kolei nadwiślańskiej. Od 1892 do 1894 prowadził budowy około 100 km bocznic kolejowych kolei południowo-zachodniej na Wołyniu w okolicy Stepania. Następnie kierował studiami projektowymi ówczesnego zarządu kolei fabryczno-łódzkiej linii obwodowej miasta Łodzi. Od 1898 r. pracował w kolejnictwie dojazdowym; wykonał projekt budowy kolei dojazdowej grójeckiej, a następnie kierował jej budową oraz kolei *Jabłonna—Wawer*. Przez 10 lat był dyrektorem zarządu kolei Mareckiej. W 1915 r., po przymusowej ewakuacji do Rosji, został powołany przez zarząd Towarzystwa Warszawskich Kolei Dojazdowych na dyrektora zarządu tych kolei. Dzięki jego staraniom, zniszczone w czasie odwrotu Rosjan koleje dojazdowe: wilanowska, grójecka i *Jabłonna-Karczew* wznowiły w 1916 r. działalność. W latach 1906—1907 pracował w Centralnym Komitecie Wyborczym, wraz z *Henrykiem Sienkiewiczem*, jako przedstawiciel Polskiej Partii Postępu, której był współtwórcą, razem z *H. Konicem*.

BUDKIEWICZ WŁADYSŁAW. Inżynier komunikacji. Ur. 21.5.1871 w Płońsku. Ukończył korpus kadetów w Pskowie oraz Pawłowską szkołę wojskową i Instytut Inży-

nień Komunikacji w Petersburgu (1901). W 1905 r. za udział w strajku kolejowym więziony pół roku. Od 1914 pracował w kolejnictwie frontowym. W 1921 r. powrócił do kraju i rozpoczął pracę w dyrekcji kolejowej w Wilnie. Prezes Ligi Obrony Powietrznej Państwa — LOPP (1926—1932), członek zarządu Stowarzyszenia Rybackiego na terenie Wileńszczyzny (zorganizowanego w 1928). Członek zarządu Opieki Rodzicielskiej (1922—1932); członek zarządu Związku Polskich Inżynierów Kolejowych, członek zarządu Polskiego Towarzystwa Krajoznawczego. Wynalazł aparat do automatycznego niwelowania (opatentowany). Pracował nad wynalazkami z dziedziny ochrony torów przed zamieciami śnieżnymi. Ogłaszał artykuły w prasie technicznej.

BUKOWSKI BRONISŁAW. Inżynier budowlany, doktor nauk technicznych. Ur. 6.10.1893 w Prangenau (wolne miasto Gdańsk). Ukończył gimnazjum klasyczne w Wejherowie i Wydział Inżynierii Budowlanej Politechniki w Gdańsku. Od 1913 r. członek nielegalnego Związku Akademickiego Gdańsk. W latach: 1914—1918 w wojsku niemieckim na froncie, 1918—1919 w POW w Gdańsku, 1919—1920 w wojsku polskim na froncie, dowódca kompanii kolejowej. Starszy asystent Politechniki Warszawskiej. Ogłosił w prasie technicznej około 30 artykułów z dziedziny budownictwa naziemnego, szczególnie technologii betonu, statyki stropów i ścian, stali wysokowartościowych (również w językach obcych).

CHĄDZYŃSKI ADAM. Inżynier, polityk. Ur. 18.11.1882 w Górkach-Grubakach (Siedleckie). Studiował na Politechnice Warszawskiej i w Pradze Czeskiej. Od 1913 r. pracował w przemyśle. Był naczelnikiem wydziału w Ministerstwie Przemysłu i Handlu. W 1920 r. poseł na Sejm. Od 20.11.1925 do 15.4.1926 minister kolei. W czasach szkolnych działał w organizacji Z.E.T. Jeden z założycieli Narodowego Związku Robotników. Aresztowany przez ochronę w 1909 r., więziony przez 25 miesięcy na Pawiaku, skąd zbiegł. Należał do Komitetu Tymczasowego Skonfederowanych Stronic Niepodległościowych. Gdy był ministrem kolei zrealizowano odcinek *Kalety—Podzamcze* linii węglowej łączącej Górny Śląsk z Gdynią.

CYWIŃSKI BOHDAN. Inżynier. Ur. 22.9.1885 w Moskwie. Ukończył gimnazjum realne w Saratowie oraz Instytut Inżynierów Komunikacji w Petersburgu. Członek Związku Młodzieży Postępowej w Petersburgu. Uczestnik demonstracji 11 grudnia 1904 w Petersburgu, w czasie której został ranny. W 1919 ochotnik w polskich wojskach kolejowych. Ogłosił: „Kolejnictwo polskie w dobie kryzysu” (1932), „Przemysł Polski i nasze położenie gospodarcze” (1934) oraz artykuły w *Czasie*, *Kurierze Polskim*, *Depeszy* i *Codzienniej Gazecie Handlowej*.

CZAPSKI WITOLD STANISŁAW. Inżynier komunikacji. Ur. 23.12.1872 w Nowogrodzkiem. Ukończył gimnazjum klasyczne w Słucku, Uniwersytet i Instytut Inżynierów Komunikacji w Petersburgu. W 1905 r. uczestnik akcji wprowadzania języka polskiego na kolejach w byłym Królestwie Kongresowym. Dyrektor departamentu w Ministerstwie Komunikacji (1921), podsekretarz stanu w tym ministerstwie (1928). Od 1938 r. w stanie spoczynku. Ogłaszał artykuły na temat gospodarki kolejowej w *Inżynierze Kolejowym* i w *Polsce Gospodarnej*.

GIEYSZTOR JÓZEF. Przyrodnik. Ekonomista. Znacznik kolejnictwa. Ur. 15.2.1865 w Kungurze (Rosja). Profesor SGH w Warszawie i docent Politechniki Warszawskiej. W 1903 r. z polecenia zarządu Kolei Wschodnio-Chińskiej prowadził badania znaczenia ekonomicznego Mandżurii i wschodniej Mongolii, ogłosił sprawozdanie w języku rosyjskim (Petersburg 1903). W latach 1913—1916 podróżował do Japonii, Korei i Chin w celu zawarcia umów kolejowych. Ekspert kolejnictwa na konferencji pokojowej w Pary-

zu i w Rydze, uczestnik konferencji ekonomicznych w Portorose, Genui i Genewie, kongresu kolejnictwa w Rzymie i Londynie.

HUBER MAKSYMILIAN TYTUS. Doktor nauk technicznych. Ur. 4.1.1872 w Krościenku nad Dunajcem. Ukończył gimnazjum we Lwowie (1889). Studiował w Politechnice Lwowskiej i Uniwersytecie Berlińskim. Doktoryzował się we Lwowie w 1904 r. W latach 1897 i 1898 pracował w Krajowym Biurze Melioracji we Lwowie i był asystentem w Katedrze Matematyki Politechniki Lwowskiej. W latach 1899—1905 wykładał mechanikę i matematykę w Wyższej Szkole Przemysłowej i na Wyższych Kursach im. A. Baranieckiego w Krakowie oraz w Krajowej Szkole Ceglarskiej w Podgórzu. W 1908 r. profesor zwyczajny mechaniki technicznej w Politechnice Lwowskiej. Wybrany rektorem na lata 1914—1915, nie urzędował wskutek wybuchu wojny. Jako oficer austriacki dostał się do niewoli rosyjskiej, w której przebywał do 1918 r. W 1917 oraz 1918 roku wykładał fizykę w polskim gimnazjum w Kazaniu i był przewodniczącym Związku Pracowników Polaków Sekcji Kazańskiej Rady Wygnańczej. W 1918—1919 uczestniczył w obronie Lwowa. Od 1920 członek założyciel Akademii Nauk Technicznych i członek czynny Towarzystwa Naukowego we Lwowie. W latach 1921—1922 rektor Politechniki Lwowskiej. W latach 1924, 1926 i 1930 brał udział w międzynarodowych kongresach mechaniki stosowanej w Delft, Zurychu i Sztokholmie. W 1927 r. członek korespondent, a od 1934 r. członek Polskiej Akademii Umiejętności. Od 1928 r. profesor mechaniki Politechniki Warszawskiej i prezes Akademii Nauk Technicznych (do 1930). W 1929 wygłosił cykl wykładów w politechnice w Zurychu na temat własnych prac z teorii i technicznych zastosowań płyt ortotropowych. W 1930 r. wybrany do stałego Komitetu Międzynarodowych Kongresów Mechaniki Stosowanej, jako przedstawiciel Polski. Od 1931 r. członek czynny Warszawskiego Towarzystwa Naukowego. Ogłosił m.in. „Zur Theorie der Berührung fester elastischer Körper” (Lipsk, 1904), „Teoria płyt prostokątnie różnokierunkowych wraz z technicznymi zastosowaniami do płyt betonowych, krat belkowych itp.” (Lwów, 1921), „Kryteria stałości równowagi i ich stosunek do statyki układów sprężystych” (Lwów, 1926), „Probleme der Statik technisch wichtiger orthotroper Platten” (Warszawa, 1929), poza tym kilka podręczników, szereg prac w czasopismach technicznych oraz sprawozdań i prac w kwartalniku Warszawskiego Towarzystwa Politechnicznego, w kwartalniku Instytutu Badawczego Techniki Lotniczej, *Przeglądzie Technicznym* i *Wiadomościach Techniczno-Artystycznych*, artykuły i recenzje. [Był jednym z twórców teorii toru bezstykowego. Zmarł w 1950 r. w Krakowie].

IŻYCKI-HERMAN ALEKSANDER. Inżynier komunikacji. Ur. 23.7.1887 w Wilnie. Ukończył gimnazjum w Jekaterynburgu i Instytut Inżynierów Komunikacji w Petersburgu (1912). W 1918 organizuje na Syberii Związek Kolejarzy — Polaków. W latach 1919—1921 służył w 5 Dywizji Syberyjskiej, 1921—1922 w niewoli bolszewickiej (więziony w Omsku). Naczelnik służby drogowej DOKP w Katowicach. W latach: 1926—1927 organizował bank spółdzielczy „Praca” w Łowiczu i Partię Pracy. Okręgowy komisarz wyborczy w czasie wyborów do Sejmu w 1927. W latach 1930—1933 prezes i członek zarządu głównego KPW, wiceprezes zarządu głównego Związku Inżynierów Kolejowych w Warszawie, prezes koła Związku Inżynierów Kolejowych; I wiceprezes i członek głównej komisji rewizyjnej Naczelnej Organizacji Inżynierów Kolei Państwowych w Katowicach.

JASIŃSKI-SAS ZYGMUNT. Inżynier — budowniczy. Ur. 2.5.1860 we Lwowie. Studiował w Politechnice Lwowskiej. Dyplom inżyniera uzyskał w Politechnice Wiedeńskiej (1883). W 1889 r. autoryzowany na cywilnego inżyniera — budowniczego. Pracę zawodową rozpoczął w 1883 r. na budowie kolei galicyjskiej, jako inżynier sekcyjny i kierownik budowy linii: *Zagórz—Grybów, Lwów—Bełżec, Lwów—Janów—Jaworów,*

Tarnopol—Halicz, Stanisławów—Woroniecka. Następnie pracował w konserwacji i eksploatacji kolei. Dyrektor kolei we Lwowie i Krakowie oraz szef departamentu w Ministerstwie Kolei w Wiedniu. W 1918 delegat rządu polskiego do likwidacji spraw kolejowych i rozliczeń z Austrią w Wiedniu. W 1919 r. delegat Ministerstwa Komunikacji i naczelnik wydziału dla Galicji i Śląska Cieszyńskiego w Krakowie. W 1920 r. szef sekcji eksploatacji w Ministerstwie Kolei. Minister Kolei 14.12.1920—13.9.1921. Od 1922 r. prezes Komisji Eksploatacji Państwowej Rady kolei. W latach 1900—1910 prezes Galicyjskiej Izby Inżynierów we Lwowie. Członek honorowy Galicyjskiej i Wiedeńskiej Izby Inżynierów. Ogłosił „Wspomnienia z wojny światowej i lat 1918—1922”.

KLEINBERGER FELIKS. Kolejowiec. Ur. 5.10.1882 w Krakowie. Ukończył szkołę średnią w Krakowie. Studiował w Politechnice Lwowskiej i na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Jagiellońskiego. Od 1904 r. członek niepodległościowej organizacji młodzieżowej, od 1914 r. uczestniczył w akcji legionowej. W 1917 r. prowadził działalność niepodległościową na kolejach. W 1918 r. organizował strajk kolejarzy. Uczestnik rozbrajania Austriaków w Krakowie, a następnie organizował w Krakowie milicję kolejową. Referent spraw personalnych DOKP Radom. Był członkiem zarządu Polskiego Związku Kolejarzy i członkiem zarządu okręgu Związku Umysłowych Pracowników Kolejowych w Radomiu, przewodniczącym komisji FOM. oraz członkiem zarządu LOPP. Ogłaszał w czasopismach zawodowych artykuły z dziedziny ruchu kolejowego.

KORZÓN NAPOLEON BRONISŁAW. Inżynier komunikacji. Ur. 29.1.1885. w Homlu (gubernia mohylewska). Ukończył gimnazjum klasyczne w Homlu (ze złotym medalem) i Instytut Inżynierów Komunikacji w Petersburgu. W czasie wojny polsko-sowieckiej dyrektor Wydziału Ruchu i zastępca prezesa Dyrekcji Kolei Państwowych w Wilnie. W latach 1920—1926 dyrektor Wydziału Ruchu DKP w Gdańsku. Dyrektor zarządu przedsiębiorstwa żeglugi, maklerstwa i spedycji „Polskarob” w Gdyni, Polsko-Skandynawskiego Towarzystwa Transportowego w Gdyni oraz przedsiębiorstwa transportowego „Polnisch-Skandinavische Transport — Handelsgesellschaft mbH”. w Gdańsku. Członek Rady Portu w Gdyni, Państwowej Rady Komunikacji, rady nadzorczej Banku Zachodniego, prezes Rady Interessantów Portu, honorowy prezes Izby Przemysłowo-Handlowej, prezes Związku Przedstawicieli Koncernów Węglowych, członek rady Polskiego Komitetu Narodowego Międzynarodowej Izby Handlowej. Konsul generalny Szwecji. Ogłosił: „Nomogramy do obliczeń wodociągów” (1911), „Nomogramy do obliczeń kanałów irygacyjnych” (1913), „Nomogramy do obliczeń konstrukcji żelbetonowych” (1913), „O tamach cylindrycznych” (1914), „Projekty irygacji ziemi semireczeńskiej w Turkiestanie” oraz szereg książek i broszur o naukowej organizacji pracy w kolejnictwie, artykułów w czasopismach technicznych na tematy kolejnictwa, rachunku frachtu morskiego i ekspedycji węgla.

LEMPKE LEON. Kolejowiec. Działacz społeczny. Ur. 27.6.1884. Ukończył szkołę handlową i kursy administracyjne Wolnej Wszechnicy Polskiej. Był członkiem PPS i PP Postęp. Uczestnik walki o język polski na kolejach. Przewoził zbiegów politycznych i literaturę propagandową przez granicę. Założyciel i długoletni prezes Związku Urzędników Kolejowych. Ogłosił: „Jak prowadzić zebrania”, „O idei ruchu spółdzielni budowlano-mieszkaniowych. Współpracownik: *Łącznika, Spólnoty Pracy* i *Nowin Politycznych*. Senator RP (w latach 1928—1930). Członek komisji skarbowo-budżetowej oraz referent budżetu Ministerstwa Poczty i Telegrafów.

MAZUROWSKI STEFAN PIOTR. Inżynier — budowniczy. Ur. 29.6.1875 r. w Piotrkowie. Ukończył wyższą szkołę rzemieślniczą w Łodzi i Wydział Inżynierii Politechniki w Rydze (1902). W latach 1911—1919 inżynier miejski w Piotrkowie, następnie wice-

dyrektor kolei państwowych w Wilnie. Od 1902 r. prezes uniwersytetu ludowego w Żąbkowicach, prezes Towarzystwa Kultury Polskiej w Piotrkowie, sekretarz, skarbnik i prezes towarzystwa szkoleniowego na Kolei Warszawsko-Wiedeńskiej „Jedność” w Piotrkowie. Członek sejmiku powiatowego i rady miejskiej w Skarżysku, przewodniczący sekcji technicznej magistratu, prezes Sokoła, przewodniczący komisji technicznej i członek zarządu budowy gimnazjum w Skarżysku. Prezes Związku Zawodowego Inżynierów Kolejowych w Radomiu. Przewodniczący Towarzystwa Przyjaciół Szkoły Technicznej. Wieloletni przewodniczący koła Związku Inżynierów Kolejowych w Wilnie. Członek założyciel Bratniej Pomocy Byłych Uczestników Walk o Niepodległość. Projektodawca i wykonawca wielu budowli miejskich, willi i dworów.

MILICER KAZIMIERZ KAROL. Inżynier komunikacji. Ur. 28.8.1869 w Opatowie (woj. kieleckie). Ukończył Instytut Inżynierów Komunikacji w Petersburgu. Przewodniczący Stowarzyszenia Polskich Studentów tego instytutu. W 1905 r. czynny członek PPS. W 1920 r. ochotnik w wojsku polskim, pracuje przy fortyfikowaniu Brześcia nad Bugiem i Warszawy. Pracował na budowie kolei kaliskiej, trasował linię od byłej granicy pruskiej do Zduńskiej Woli. Był głównym inżynierem przebudowy warszawskiego węzła kolejowego. Pracował w szkolnictwie zawodowym. Członek zarządu głównego Stowarzyszenia Nauczycieli Szkół Zawodowych. Wykonał projekt odwodnienia Ciechocinka i odwodnienia prawego brzegu Wisły, Saskiej Kępy, Zawala Miedzeszyńskiego oraz północnej części powiatów warszawskiego i radzyńskiego. Ogłosił artykuły w *Przeglądzie Technicznym* w sprawie odwodnienia Ciechocinka, Saskiej Kępy i prawego brzegu Wisły pod Warszawą.

MISZKE ALEKSANDER. Inżynier komunikacji. Ur. 6.9.1882 w Warszawie. Ukończył gimnazjum w Warszawie (1901) oraz Instytut Inżynierów Komunikacji w Petersburgu (1908). Profesor zwyczajny w Katedrze Dróg Żelaznych Politechniki Warszawskiej. Naczelnik Biura Studiów PKP i wykładowca w Oficerskiej Szkole Inżynierii. Projektodawca i kierownik robót technicznych PKP. W latach 1924—1925 ogłosił: „Kurs dróg żelaznych”, „Projekt przebudowy węzła warszawskiego” „Rola komunikacji podczas wojny” i inne.

MORACZEWSKI JĘDRZEJ. Inżynier. Polityk. Ur. 13.1.1870 w Trzemesznie (woj. poznańskie). Uczęszczał do gimnazjum św. Jacka w Krakowie i gimnazjum niemieckiego im. Franciszka Józefa we Lwowie. Ukończył Wydział Inżynierii Politechniki Lwowskiej (1893). Należał do tajnych organizacji uczniowskich i studenckich (1885—1893), następnie do PPSD Galicji i Śląska. Organizator i prelegent uniwersytetu ludowego we Lwowie. Do 1907 pracował zawodowo jako inżynier kolejowy. W latach 1907—1918 poseł do parlamentu austriackiego. Porucznik 1 Brygady Legionów Polskich. Aresztowany w 1917, zwolniony wskutek interwencji parlamentu austriackiego. Po aresztowaniu *J. Piłsudskiego* w lipcu 1917 naczelnik kierownictwa POW. W październiku 1918 kieruje rozbrajaniem Austriaków w Galicji. Minister komunikacji w gabinecie lubelskim (do 29.12.1918). Prezes rady ministrów (17.11.1918—16.1.1919). W 1920 r. major na froncie. Poseł do Sejmu Ustawodawczego, wicemarszałek; współdziałał w opracowaniu konstytucji marcowej i ustawy rolnej (1921). Poseł do Sejmu (1922). Od listopada 1925 r. do lutego 1926 oraz od października 1926 do grudnia 1929 r. był ministrem robót publicznych. Ogłosił: „Walka o słońce”, „Lud a Sejm”, „Jak Stańczycy rządzą w Galicji” (1908), „Zarys sprawy polskiej w obecnej wojnie” (1915), „Polityka polska a więzienie Piłsudskiego”, „Regulamin musztry piechoty”, „Przewrót w Polsce” (1919), „Granica między Polską a Ukrainą” (1919), „Rządy ludowe w Polsce”. Redagował „Łodzianina”.

[Zginął 5.8.1944 r. w Sulejówku trafiony przypadkowo odłamkiem szrapnela].

MROCZKOWSKI KAROL. Inżynier komunikacji. Ur. 28.8.1867. Ukończył Instytut Inżynierów Komunikacji w Petersburgu. Przed wojną światową budował koleje i mosty w Rosji oraz ziemiach polskich pod zaborem rosyjskim (Kraju Przywiślańskim), poza tym wykonał elewację gmachu banku przy ul. Bielańskiej oraz wał miedzeszyński na prawym brzegu Wisły w Warszawie. Po wojnie był dyrektorem Wydziału Mostów w *Towarzystwie Przemysłu Metalowego K. Rudzki i Sp.* w Warszawie. Pod jego kierunkiem odbudowano liczne mosty zniszczone w czasie wojny i zbudowano nowe, m.in. most ks. J. Poniatowskiego oraz most i wiadukt na kolejowej linii średnicowej w Warszawie, poza tym 17-piętrowy gmach Towarzystwa „Przezorność” w Warszawie, 10 wież radiostacji transatlantyckiej w Babicach pod Warszawą i wiele mostów w Jugosławii. Był jednym z najdawniejszych członków Stowarzyszenia Techników Polskich w Warszawie.

PIASECKI JULIAN MARIAN. Inżynier dróg i mostów. Ur. 13.2.1896 w Stanisławowie Mazowieckim. Ukończył szkołę średnią *W. Górskiego* w Warszawie (1913), Wydział Inżynierii Lądowej Politechniki Warszawskiej (dyplom w 1923) oraz Wyższą Szkołę Wojenną (1927). Był w POW, następnie służył w wojsku polskim. Uczestnik I powstania górnośląskiego. Major dyplomowany. Asystent Politechniki Warszawskiej (1923), wykładał w tej Politechnice sygnalizacyjne urządzenia bezpieczeństwa i wojskowe kolejki wąskotorowe (1927). Wykładał w Wyższej Szkole Wojennej i Szkole Podchorążych Inżynierii. Podsekretarz stanu w Ministerstwie Komunikacji. Od 22.11.1933 r. Przewodniczący Międzypowiatowej Komisji Motoryzacyjnej, prezes Automobilklubu Polski. Ogłosił m.in.: „Taktyka działań wstępnych” (1931), „Ześrodkowanie ruchu pociągów w rękach dyspozytorów ruchu z punktu widzenia technicznego i wojskowego” (1931).

POPPER ALFRED MARIA. Inżynier dróg i mostów. Ur. 6.5.1892 w Łodygowicach (pow. Żywiec). Ukończył Wydział Inżynierii Politechniki Lwowskiej (1914). W latach 1914—1918 porucznik saperów kolejowych wojska austriackiego na frontach serbskim i rosyjskim. Od 1918 do 1928 r. w saperach wojska polskiego. Kapitan rezerwy. Kierował oddziałem budowy kolei w Urzędzie Wojewódzkim Śląskim. Budował m.in. linie kolejowe: *Strzebin—Woźniki*, *Ustroń—Wisła—Głabcze* (w tym jeden z największych Polsce wiaduktów betonowych i żelbetowych), *Cieszyn—Zebrzydowice—Moszczenica*, *Rybnik—Żory*, *Żory—Pszczyna—Tychy—Bieruń Nowy*. Członek organizacji społecznych zawodowych.

PSZENICKI ANDRZEJ. Inżynier komunikacji, doktor nauk technicznych. Ur. 29.11.1869 w Piotrkowskiem. Ukończył gimnazjum w Piotrkowie, Wydział Fizyczno-Matematyczny Uniwersytetu w Petersburgu (1894) oraz Instytut Inżynierów Komunikacji w Petersburgu (1898). Inżynier naczelny budowy mostu Trójcy Świętej i mostu „Pałacowego” w Petersburgu, nagrodzony złotym medalem (1908). Od 1916 r. profesor nadzwyczajny, następnie zwyczajny budowy mostów w Instytucie Inżynierów Cywilnych oraz w Instytucie Inżynierów Komunikacji w Petersburgu. Po wojnie profesor budowy mostów w Politechnice Warszawskiej. W latach 1923—1929 dziekan Wydziału Komunikacji i Inżynierii Lądowej, w latach 1929—1932 rektor. Od 1923 r. członek czynny Akademii Nauk Technicznych, od 1925 r. członek Rady Technicznej przy Ministrze Komunikacji. Od 1926 r. konsultant Ministerstwa Robót Publicznych. Ogłosił wiele prac w językach: polskim, rosyjskim i francuskim, m.in.: „Zastosowanie łuków trójprzegubowych do mostów zwodzonych”, „Kurs budowy mostów” część I, Mosty żelazne, „O zastosowaniu stali wysoko wytrzymałościowej do mostów”. Opracował

projekty konstrukcji Dworca Głównego w Warszawie, Centralnych Warsztatów Lotniczych w Dęblinie i wielu innych.

[Zmarł w 1941 w Warszawie].

PSZENICKI LEON. Inżynier komunikacji. Ur. 23.3.1889 w Pabianicach. Ukończył polską szkołę handlową w Pabianicach (1907). Maturę rosyjską uzyskał w szkole handlowej w Libawie (1908). Studiował i uzyskał dyplom w Instytucie Inżynierów Komunikacji w Petersburgu. W latach 1914—1922 pracował przy budowie linii kolejowej ołonieckiej i murmańskiej w Rosji, w latach 1922—1925 — w dyrekcji kolei państwowych, od 1929 r. — w Ministerstwie Komunikacji. Od 1935 r. kierownik działu mostów w biurze projektów i studiów PKP w Warszawie. Starszy asystent Politechniki Warszawskiej. Opracował szereg projektów mostów drogowych i kolejowych.

SZELAĞOWSKI FRANCISZEK. Inżynier dróg i mostów, doktor nauk technicznych. Ur. 2.12.1898 w Warszawie. Ukończył szkołę średnią Zgromadzenia Kupców w Warszawie i Politechnikę Warszawską. W latach 1918—1920 ochotnik wojska polskiego. Docent Politechniki Warszawskiej. Ogłosił szereg prac z dziedziny budowy mostów w *Przeglądzie Technicznym*, *Czasopiśmie Technicznym* i *Inżynierze Kolejowym*. Opracował m.in. projekt największego w Polsce stalowego mostu kolejowego przez Niemen pod Mostami, mostu stalowego przez Bug pod Włodawą, mostu stalowego przez Wisłę na linii *Ustroń—Wisła—Głębcze*, mostu przez Oleśnicę pod Wieluniem, żelbetowego wiaduktu ramowego nad ul. Żmujdzką w Krakowie oraz nad stacją Lipowa, linii *Bydgoszcz—Gdynia*.

[Zmarł w 1973 r. w Warszawie].

SZUMAŃSKI STEFAN. Inżynier. Ur. 6.6.1881 w Łomży. Ukończył gimnazjum w Kaliszu. Studiował w Politechnice Warszawskiej, ukończył studia w Politechnice Lwowskiej. W 1905 wyjechał do Ameryki Północnej, gdzie pracował na budowach kolei i elektrowni hydraulicznych. W 1917 r. wstąpił do wojska polskiego w Stanach Zjedn. Ameryki Półn., ukończył oficerską szkołę inżynierów. Następnie dowódca kompanii i baonu saperów na froncie we Francji. W latach 1919—1920 służył w wojsku polskim w stopniu majora. Od 1921 r. pracował w dziedzinie techniczno-budowlanej. Jeden z organizatorów Towarzystwa Polskich Inżynierów i Handlowców w Nowym Jorku. Organizator i prezes Polsko-Amerykańskiej Izby Handlowo-Przemysłowej w Warszawie.

THULLIE MAKSYMILIAN MARCELI. Inżynier, doktor nauk technicznych. Ur. 16.1.1853 we Lwowie. Studiował na politechnikach w Wiedniu i Pradze. W latach: 1876—1888 urzędnik techniczny w kolejnictwie, 1879—1888 docent, 1889—1925 profesor, od 1930 r. profesor honorowy budowy mostów Politechniki Lwowskiej. W latach 1922—1935 senator RP. Od 1930 r. profesor honorowy budowy mostów Politechniki Warszawskiej. Członek rady miejskiej we Lwowie. Ogłosił około 200 prac, m.in. „Przyczółki i filary kamienne” (1903), „Filary żelazne” (1907), „Mosty sklepione” (wyd. II, 1908), „Mosty łukowe i wiszące” (1909), „Mosty drewniane” (t. I, wyd. III, 1913, t. II wyd. II 1907), „Teoria żelbetu” (1915), „Teoria mostów” (t. I, wyd. III, 1922, t. II. wyd. II, 1906), „Statyka budowli” (wyd. IV, 1923), „Teoria ram” (1924), „Mosty blaszane” (wyd. II, 1925).

[Zmarł w 1939 r. we Lwowie].

WASIUTYŃSKI ALEKSANDER. Inżynier komunikacji. Ur. 13.12.1859 w Lisowicach (pow. brzeziński). Ukończył IV gimnazjum w Warszawie i Instytut Inżynierów Komunikacji w Petersburgu. W 1899 r. otrzymał tytuł adiunkta nauk inżynierskich. Pracował przy budowie linii kolejowej *Siedlce—Małkinia* i *Łuniniec—Homel*, w latach

1889—1915 w dyrekcji Drogi Żelaznej Warszawsko-Wiedeńskiej. W 1899 r. otrzymał nagrodę Petersburskiego Towarzystwa Technicznego i żeton honorowy Stowarzyszenia Inżynierów Komunikacji, w 1900 r. medal złoty na wystawie powszechnej w Paryżu za metodę badań toru kolejowego. Od 1901 r. profesor nadzwyczajny, od 1909 r. profesor zwyczajny dróg bitych i kolei żelaznych Politechniki Warszawskiej. W 1919 r. ewakuowany do Rosji prowadził wykłady na politechnice w Moskwie, następnie w Niżnim Nowgorodzie. W 1917 r. kierownik wydziału inżynieryjno-budowlanego w zarządzie komunikacji przy sztabie naczelnego wodza wojsk rosyjskich. W latach 1918—1933 przewodniczący komisji do spraw przebudowy warszawskiego węzła kolejowego. Od 1919 r. profesor zwyczajny Politechniki Warszawskiej, Od 1925 r. członek rady technicznej przy Ministrze Komunikacji. Od 1925 r. doktor nauk technicznych honoris causa Politechniki Lwowskiej, od 1936 r. profesor honorowy Politechniki Warszawskiej. Członek Akademii Nauk Technicznych od jej założenia, od 1934 r. prezes tej akademii i przewodniczący utworzonej przy niej komisji słownictwa technicznego. Uczestniczył w pracach kongresów międzynarodowych kolei żelaznych; m.in. opracował dla kongresu madryckiego w 1930 r. referat w sprawie konkurencji komunikacji samochodowej z kolejami żelaznymi. Ogłosił szereg prac z zakresu hydrotechniki, budowy nawierzchni kolejowych, zdolności przepustowej i kosztów budowy kolei żelaznych, pracę „Drogi żelazne” (1910, wyd. II 1925) oraz kilka prac o przebudowie warszawskiego węzła kolejowego i warszawskich dworców kolejowych.
[Zmarł w 1944 r. w Wodzisławiu koło Jędrzejowa].

WAŚIK EDMUND. Kolejowiec. Polityk. Ur. 27.9.1883 w Kaszowej (pow. kozielski, Śląsk Niemiecki). Ukończył gimnazjum Bytomiu, fachowe wykształcenie kolejowe we Wrocławiu. W 1918 r. organizował kolejarzy w związku zawodowe. Uczestniczył w plebiscycie na Górnym Śląsku. Uczestnik III powstania górnośląskiego. Radca Kolei Państwowych w Katowicach. Był dyrektorem DOKP w Katowicach. W latach 1920—1935 poseł na Sejm RP, Prezes rady nadzorczej kolejowej kasy oszczędnościowej, konsumu kolejarzkiego i innych.

WENDA TADEUSZ APOLINARY. Inżynier komunikacji. Ur. 23.7.1863 w Warszawie. Ukończył gimnazjum w Warszawie. Studiował na Wydziale Matematyki Uniwersytetu w Warszawie i w Petersburgu. Ukończył Instytut Inżynierów Komunikacji w Petersburgu (1890). Po studiach pracował przy budowie kolei żelaznych w Rosji i w byłym Królestwie Polskim. Następnie kierował budową portu w Windawie, przebudową portu w Rewlu (obecnie Tallin) i budową portu Royen. W latach 1915—1916 opiekun honorowy robót publicznych m. Warszawy. W 1918 r. członek komisji obejmującej zarząd dróg wodnych w Polsce, następnie inspektor żeglugi na Wiśle w Warszawie. Kierownik Wydziału Budowy Portów sekcji technicznej Departamentu Spraw Morskich Ministerstwa Spraw Wojskowych. W latach 1920—1932 naczelnym budowniczym portu w Gdyni, później naczelnik Wydziału Techniczno-Budowlanego Urzędu Morskiego w Gdyni. Wykonał projekt tymczasowego portu wojennego i schroniska dla rybaków oraz portu handlowego w Gdyni, zbudowanych pod jego kierunkiem przez konsorcjum francusko-polskie. Wiceprezes Towarzystwa Polsko-Francuskiego w Gdyni i były prezes Towarzystwa Technicznego w tym mieście. Ogłosił szereg broszur i artykułów dotyczących historii i techniki budowy portów.

[Kierował budową portu w Gdyni do 1937 r. Zmarł w 1948 r. w Komorowie].

WIERZBICKI WITOLD. Inżynier komunikacji, doktor nauk technicznych. Ur. 26.1.1890 w Warszawie. W 1905 r. relegowany z III gimnazjum w Warszawie. Ukończył Instytut Inżynierów Komunikacji w Petersburgu (1916). Doktorat w Politechnice

Warszawskiej (1925). Od 1925 r. docent tej politechniki. W latach 1929—1936 profesor inżynierii leśnej i hodowlanej SGGW w Warszawie. Od 1936 r. profesor statyki budowli Politechniki Warszawskiej. Członek Akademii Nauk Technicznych (od 1933). Ogłosił m.in.: „O stateczności pasów ściskanych w mostach otwartych” (1923), „Mechanizacja budownictwa” (1929), „Zastosowanie różnic skończonych do obliczania dźwigarów załamanych w planie” (1930), „O właściwościach komunikacyjno-ruchowych sieci komunikacji leśnych” (1931), „O powstawaniu zjawiska wyboczenia” (1932), „Zagadnienie zmienności przekrojów w konstrukcjach żelbetowych” (1933), „Zadania ze statyki belek prostych” (1933), „W sprawie parcia na mur ziemi w stanie spokoju” (1934), „Możliwe uproszczenia w obliczaniu statycznym łuku” (1934), „Obliczenie statyczne płyty wspornikowej” (1934), „Przyczynek do obliczania statycznego łuków kolistych” (1935), „Zadania z teorii ram, łuków i krat” (1936).

[Zmarł w 1965 r. w Warszawie].

WYLEŻYŃSKI ADAM WŁADYSŁAW. Ur. 25.12.1890 w Staricy (Rosja). Ukończył gimnazjum w Żytomierzu. Studiował na Wydziale Filozofii Uniwersytetu w Kijowie. Ukończył Instytut Inżynierów Komunikacji w Moskwie. W latach 1916—1918 naczelnik oddziału drogowego w wojsku rosyjskim na froncie tureckim. Od 1919 naczelnik oddziału drogowego PKP we Włocławku, następnie w Częstochowie; kierownik działu w dyrekcji PKP w Warszawie; naczelnik wydziału w Ministerstwie Komunikacji; wicedyrektor, następnie dyrektor PKP w Katowicach. W latach 1928—1933 prezes Okręgu Warszawskiego Związku Inżynierów Kolejowych i członek zarządu głównego; 1925—1928 członek zarządu Związku Polskich Inżynierów Kolejowych; 1923—1933 doradca techniczny Towarzystwa Kolonii Letnich przy DOK Warszawa; 1934—1936 sekretarz Koła Absolwentów Instytutu Inżynierów Komunikacji w Moskwie; prezes oddziału kolejowego Ligi Morskiej i Kolonialnej w Katowicach, Aeroklubu Śląskiego, LOPP, Śląskiego Kolejowego oddziału Ligi Popierania Turystyki.

ZASZTOWT ALEKSANDER. Budowniczy. Polityk. Ur. 2.1.1877 w Wilnie. Studiował na Politechnice Ryskiej. Za czasów akademickich działał w ruchach politycznych i społecznych na terenie Wilna i Rygi, w 1905 w ruchu kolejarzy w Częstochowie. Jeden z twórców i przywódca Partii Socjaldemokratycznej Litwy i Białej Rusi. W czasie okupacji czynny w robotniczym ruchu wyzwolenicznym. W 1920 uczestnik akcji gen. *L. Żeligowskiego* jako członek I Komitetu Rządzącego, w charakterze dyrektora Departamentu Komunikacji i Robót Publicznych. Pierwszy komisarz i organizator Kasy Chorych na terenie m. Wilna. Poseł na Sejm Wileński i członek delegacji zjednoczenia Polski i Litwy Środkowej. Dyrektor Towarzystwa Kredytowego m. Wilna. Ogłosił artykuły w prasie robotniczej. Jeden z redaktorów *Przeglądu Wileńskiego*, *Echa*, *Przełomu* i innych. Autor „Erotyk i bajek” (1924) oraz „Bajek politycznych” (1932).

ZIENKIEWICZ EDWARD. Inżynier komunikacji. Ur. 28.4.1879 w Witebsku. Ukończył gimnazjum w Witebsku oraz Instytut Inżynierów Komunikacji w Petersburgu (1904). Dyrektor okręgu PKP w Warszawie. Prezes honorowy okręgu LOPP, prezes stałego komitetu zjazdów inżynierów kolejowych, członek rady naczelnej Społecznego Zrzeszenia Inżynierów Kolejowych. Ogłosił artykuły fachowe w *Inżynierze Kolejowym* oraz broszurę „Pierwsza znajomość języka estońskiego i węgierskiego”.

Biogramy wszystkich polskich ludzi techniki II Rzeczypospolitej, podane w „Czy wiesz kto to jest?” zostały opublikowane w lipcowym zeszycie „Inżynieria i Budownictwo”.